

25 Φεβρουαρίου, 1994

[ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΑΡΧΗΣ ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΥΠΡΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 169/92)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Προθεσμία — Εν
αμφιβολία υπέρ του αιτητή, το ζήτημα του εμπροθέσμου.

Κανονιστικές Διοικητικές Πράξεις — Ακύρωση Κανονισμού χωρεί μό-
νον επί υπερβάσεως εξουσιοδοτήσεως Νόμου (*ultra vires*) ή επί κηρύ- 5
ξεώς του ως αντισυνταγματικού.

Συνταγματικό Δίκαιο — Αντισυνταγματικότητα Νόμου — Σχετικοί
ισχυρισμοί εξετάζονται και αποφασίζονται, μόνον προς επίλυση της 10
συγκεκριμένης ακυρωτικής διαφοράς.

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγος ακυρώσε-
ως — Αντιφατικοί λόγοι ακυρώσεως — Ο αιτητής δεν μπορεί ταυτό-
χρονα να επιδοκιμάζει και να αποδοκιμάζει. 15

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου —
Υπάλληλοι — Προαγωγές — Προσόντα — Προσόντα σχετικά με τα
καθήκοντα της θέσης αποτελούν στοιχείο που συνεκτιμάται στην κρί-
ση περί καταλληλότητας υποψηφίου. 20

Οργανισμοί Δημοσίου Δικαίου — Αρχή Τηλεπικοινωνιών Κύπρου —
Υπάλληλοι — Προαγωγές — Οι περί Προσωπικού της Α.ΤΗ.Κ. Γε-
νικοί Κανονισμοί του 1982 έως 1990 — Καν.54 (2) σε αντιδιαστολή
προς τον Καν. 10(7) — Σκοπός και κριτήρια προαγωγής αντίστοιχα. 25

Με την προσφυγή προσβλήθηκε η απόφαση της Αρχής Τηλεπικοι-
νωνιών Κύπρου με την οποία προάχθηκαν στη θέση Υποτομέαρχη (Τε-

χνικού Προσωπικού), αντί του αιτητή, τα ενδιαφερόμενα μέρη.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

5

1. Στην απουσία ισχυρισμού από την Αρχή ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη ή οποιασδήποτε ένδειξης, ως προς τον χρόνο που ο αιτητής έλαβε γνώση της επίδικης απόφασης, κρίνεται ότι η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη, παράλο που καταχωρήθηκε στις 20/2/1992, δηλαδή 79 μέρες μετά τις 3/12/1991.

10

15

2. Η πρόνοια του Κανονισμού 54 των Περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών του 1982-1990 στο σύνολό της δεν είναι παράλογη ή αυθαίρετη, ή αντίθετη προς τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Η πρόνοια του Κανονισμού 54 ευνοεί τον αιτητή και τους υποψηφίους που δεν πληρούν τον Κανονισμό 8(1)Β(α). Όπως και να έχουν, όμως, τα πράγματα, η επίδικη πρόνοια δεν μπορεί να κηρυχθεί άκυρη, ακόμα και στην περίπτωση που θα μπορούσε εύλογα να χαρακτηριστεί ως παράλογη ή αντίθετη προς τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Μπορεί να κηρυχθεί άκυρη μόνο αν κριθεί *ultra vires* του Νόμου δυνάμει του οποίου θεσπίστηκε ή αν κριθεί ότι έρχεται σε αντίθεση με οποιαδήποτε πρόνοια του Συντάγματος. Ο ισχυρισμός ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54(2) παραβιάζει την αρχή της ισότητας όπως αυτή προσδιορίζεται στο Άρθρο 28 του Συντάγματος απορρίπτεται ως αβάσιμος.

20

25

30

3. Η συνταγματικότητα Νόμου ή Κανονισμού αποφασίζεται μόνο όταν τούτο καθίσταται απαραίτητο για την επίλυση της διαφοράς που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής.

35

4. Στην παρούσα υπόθεση ο αιτητής, αφενός, παραπονεείται, με το πρώτο νομικό σημείο στο οποίο βασίζει την προσφυγή του, ότι η Αρχή δεν έλαβε υπόψη, ως όφειλε, την πρόνοια του Κανονισμού 54(2) και, αφετέρου, ισχυρίζεται, με το δεύτερο νομικό σημείο στο οποίο βασίζει την προσφυγή του, ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54(2) είναι αντισυνταγματική. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση **Σαββίδης ν. Δημοκρατίας** ο αιτητής δεν μπορεί ταυτόχρονα να επιδοκιμάζει και να αποδοκιμάζει (*approve and reprobate*).

40

5. Τα προσόντα κάθε υποψηφίου που είναι σχετικά με τα καθήκοντα της θέσης που διεκδικεί, συνιστούν ένα από τα στοιχεία που συνθέτουν την ουσιαστική καταλληλότητά του, να εκτελέσει με επιτυχία τα καθήκοντα της εν λόγω θέσης.

6. Σκοπός του Κανονισμού 54(2) δεν ήταν να προσδιορίσει με οποιονδήποτε τρόπο το περιεχόμενο της πρόνοιας του Κανονισμού 10(7). Αποκλειστικός σκοπός του Κανονισμού 54(2) ήταν να επιτρέψει την ανέλιξη, σε περιορισμένο όμως αριθμό, στους βαθμούς της Αρχής, μέχρι και εκείνο του Τομεάρχη, υπαλλήλων οι οποίοι, όπως ο παρών αιτητής δεν έχουν τα ελάχιστα ακαδημαϊκά προσόντα που απαιτούνται για τους εν λόγω βαθμούς, με βάση τα κριτήρια του Κανονισμού 10(7) στο σύνολό τους. Στα κριτήρια αυτά δεν περιλαμβάνεται η αρχαιότητα την οποία επικαλείται ο αιτητής, η οποία, από μόνη της δεν συνιστά στοιχείο ενδεικτικό της "εν γένει ουσιαστικής καταλληλότητας" των υποψηφίων, μέσα στην έννοια του Κανονισμού 10(7). 5
7. Από το περιεχόμενο των φακέλων δεν προκύπτει οτιδήποτε που να δικαιολογεί την ακύρωση από το Δικαστήριο της προσβαλλόμενης πράξης για το λόγο ότι αυτή είναι προϊόν πλάνης της Αρχής ως προς τα ουσιώδη γεγονότα. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι ο αιτητής δεν ισχυρίστηκε έκδηλη υπεροχή. 15

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα. 20

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Board for Registration of Architects and Civil Engineers v. Kyriakides, (1966) 3 C.L.R. 640, 25

Σαββίδης ν. Δημοκρατίας (1993) 3 Α.Α.Δ. 249,

Tyllirides v. CY.T.A. (1987) 3 C.L.R. 2071,

Σαρίκας κ.ά. ν. Α.ΤΗ.Κ. (1993) 4 Α.Α.Δ. 1128, 30

Κυπριανού κ.ά. ν. Α.ΤΗ.Κ. (1993) 4 Α.Α.Δ. 578,

Κωστή κ.ά. ν. Α.ΤΗ.Κ. (1994) 4 Α.Α.Δ. 146. 35

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης της Αρχής με την οποία προάχθηκαν στη θέση Υποτομεάρχη (Τεχνικού Προσωπικού), αντί του Αιτητή, τα ενδεδειγμένα μέρη. 40

Χρ. Πουργουρίδης, για τον Αιτητή.

Κ. Χ" Ιωάννου, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

- 5 ΠΟΓΙΑΤΖΗΣ, Δ.: Με την προσφυγή αυτή προσβάλλεται η απόφαση της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου (εφεξής η "Αρχή"), ημερομηνίας 12/12/1991, με την οποία προάχθηκαν στη θέση Υποτομεάρχης (Τεχνικού Προσωπικού), αντί του Αιτητή, τα ακόλουθα Ενδιαφερόμενα Μέρη: 1) Άλκης Χριστοφή, 2) Άριστος Ριφής, 3) Γιώργος Μιχαηλίδης, 4) Ιωάννης Κουλίας, 5) Λοΐζος Κυπριανού, 6) 10 Μάριος Καρλεττίδης, 7) Μιχάλης Αχιλλέως, 8) Χριστόφορος Γιαννακού, 9) Χρύσης Φοινιώτης.

Τα γεγονότα είναι σε συντομία τα εξής:

- 15 Στις 3/10/1991 η Αρχή αποφάσισε να πληρώσει αριθμό κενών θέσεων που περιλαμβάνονται στον Προϋπολογισμό για το έτος 1991. Ανάμεσα στις θέσεις αυτές περιλαμβάνονταν και οι επίδικες εννέα θέσεις Υποτομεάρχης Τεχνικού προσωπικού οι οποίες είναι 20 θέσεις προαγωγής και ανήκουν, σύμφωνα με τον κανονισμό 4 των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών του 1982 έως 1990 (εφεξής οι "Κανονισμοί"), στην κατηγορία του Ανώτερου Προσωπικού της Αρχής.
- 25 Του θέματος των επίδικων προαγωγών επιλήφθηκε σε πρώτο στάδιο, σύμφωνα με τον Κανονισμό 10(5)*, το Συμβούλιο Προσωπικού της Αρχής (εφεξής το "Συμβούλιο"), το οποίο συνήλθε προς το σκοπό αυτό στις 13 και 14 Νοεμβρίου 1991 και εξέτασε τις περιπτώσεις όλων των υπαλλήλων που κατείχαν θέση Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Α" και Προϊσταμένου Υπηρεσίας "Β", που είναι 30 οι αμέσως κατώτεροι βαθμοί του Υποτομεάρχης. Τόσο ο Αιτητής όσο και τα Ενδιαφερόμενα Μέρη κατείχαν, κατά τον κρίσιμο χρόνο, τη θέση Προϊσταμένου "Α" Τεχνικού Προσωπικού και θεωρήθηκαν ότι "δικαιούνται κρίσεως". Στη συνέχεια το Συμβούλιο, 35 αφού έκαμε αναφορά σε συγκεκριμένους Κανονισμούς με βάση τους οποίους διάφορες κατηγορίες προσωπικού μπορούσαν να προαχθούν, προχώρησε στην ταξινόμηση των υποψηφίων με βάση τους Κανονισμούς αυτούς. Επειδή τα εννέα Ενδιαφερόμενα Μέρη κατείχαν πλήρη πανεπιστημιακό τίτλο και κατείχαν, ως εκ τούτου, 40 τα ελάχιστα ειδικά προσόντα του Κανονισμού 8(1)Β(α), περι-

* 10(5) Οι προαγωγές ενεργούνται υπό της Αρχής. Προ πάσης προαγωγής, η Αρχή ζητεί την συμβουλήν του Συμβουλίου Προσωπικού και τας εισηγήσεις του Γενικού Διευθυντού ή του Αναπληρωτού του.

λήφθηκαν σε κατάλογο 17 συνολικά υποψηφίων οι οποίοι κρίθηκαν ότι “μπορούσαν να επιλεγούν προς σύσταση για πλήρωση” των επίδικων θέσεων. Ο Κανονισμός 8(1)B(α) προνοεί επί του προκειμένου τα εξής:

“8(1) Τα ελάχιστα ειδικά προσόντα (τηρουμένων των προνοιών των μεταβατικών διατάξεων του Κανονισμού 56) του από της δημοσίευσής των παρόντων Κανονισμών προσλαμβανομένου ή προβιβαζομένου προσωπικού ορίζονται κατά κατηγορίαν και ειδικότερα ως ακολούθως: 5

Ο Γενικός Διευθυντής 5

Ο Αναπληρωτής Γενικού Διευθυντού 15

A. Ανώτατον Προσωπικόν

(α) Το Ανώτατον Τεχνικόν Προσωπικόν δέον να έχη πλήρη Πανεπιστημιακόν τίτλον εις την ηλεκτρολογία (με ειδικότητα εις θέματα Τηλεπικοινωνιών), ή ισοδύναμους τίτλους ανεγνωρισμένους υπό της Αρχής ως τοιούτους. 20

(β) 25

(γ)

(δ)

(ε) 30

B. Ανώτερον Προσωπικόν

(α) Ανώτερον Τεχνικόν Προσωπικόν. Δι’ άπαντας τους βαθμούς του Ανωτέρου Τεχνικού Προσωπικού απαιτείται το εν παραγράφω (1) στοιχ. Αα τυπικόν προσόν.” 35

Ο Κανονισμός 56 στον οποίο γίνεται ρητή αναφορά στο πιο πάνω κείμενο του Κανονισμού 8(1), περιέχει την ακόλουθη σχετική με την παρούσα υπόθεση πρόνοια στις υποπαραγράφους (α) και (β) της παραγράφου 7: 40

“56(7)(α) Τα εν τω Κανονισμώ 8 καθοριζόμενα ελάχιστα ειδικά προσόντα διά την πρόσληψιν και εξέλιξιν (προαγωγήν) του Προσωπικού εφαρμόζονται και ισχύ-

ουν διά το προσληφθέν εις την Υπηρεσίαν της Αρχής Προσωπικόν από της 13ης/5/1972 και εντεύθεν.

- 5 (β) Προσωπικόν το οποίον προσελήφθη εις την υπηρεσίαν της Αρχής προ της 13ης/5/1972 δύναται να (προαχθή) εξελιχθή κατά βαθμόν και επί τη βάσει των εν ισχύι προ της 13ης/5/72 Σχεδίων Υπηρεσίας, όπως αυτά εκτίθενται στο Παράρτημα "Α" των παρόντων Κανονισμών (ΚΔΠ 142/90)."
- 10

Η πιο πάνω μεταβατική πρόνοια στοχεύει προφανώς στη διαφύλαξη των προοπτικών προαγωγής υπαλλήλων που είχαν προσληφθεί στην υπηρεσία της Αρχής πριν τεθούν σε ισχύ οι Κανονισμοί στις 13/5/72, και δεν κατέχουν το ελάχιστο ειδικό προσόν του πανεπιστημιακού τίτλου που απαιτεί ο Κανονισμός 8(1). Τα επί του προκειμένου δικαιώματα των υπαλλήλων αυτών προσδιορίζονται περαιτέρω από την πρόνοια του Κανονισμού 54 η οποία έχει ως εξής:

15

20 "54(1) Το κατά την έναρξιν εφαρμογής των παρόντων Κανονισμών υπηρετούν Προσωπικόν εξελίσσεται κατά βαθμόν εν συναρτήσει προς τα απαιτούμενα κατά κλάδον και ειδικότητα προσόντα βαθμών.

25

(2) Κατ' εξαίρεσιν, Μέσον Προσωπικόν υπηρετούν κατά την έναρξιν εφαρμογής των παρόντων Κανονισμών και στερούμενον των ως άνω ειδικών προσόντων εξελίσσεται εις το Ανώτερον Προσωπικόν, αν έχη ουσιαστικά προσόντα εγγυώμενα ευδόκιμον άσκησιν καθηκόντων Ανωτέρου Προσωπικού, και δη, μέχρι του βαθμού του Τομεάρχου και εις αριθμόν μη υπερβαίνοντα τα ακόλουθα ποσοστά:

30

35 Προϊστάμενος Υπηρεσίας Β' τάξεως 40%

Προϊστάμενος Υπηρεσίας Α' τάξεως. Όλοι οι κρινόμενοι ως προαχτέοι εκ του βαθμού Προϊσταμένου Υπηρεσίας Β' τάξεως.

Υποτομεάρχης
Τομεάρχης

20%
10%

- (3) Από της ενάρξεως εφαρμογής των παρόντων Κανονισμών διά τους κατά τον Κανονισμόν 53 των παρόντων Κανονισμών εντασσομένους εις τον Ανώτατον και Ανώτερον Προσωπικό θα τηρούνται χωρισταί επετηρίδες. 5
- (α) των κεκτημένων τα κατά τον Κανονισμόν 8 ειδικά προσόντα και
- (β) των μη κεκτημένων τα προσόντα ταύτα. 10

Οι εκ του Μέσου Προσωπικού προαγόμενοι εφεξής εις το Ανώτερον Προσωπικόν ή οι εις τούτο το Προσωπικόν προσλαμβανόμενοι εντάσσονται οι μεν πτυχιούχοι εις την επετηρίδα των πτυχιούχων, οι δε μη πτυχιούχοι εις την επετηρίδα των μη πτυχιούχων.” 15

Ο Αιτητής, ομολογουμένως, δεν κατέχει το ελάχιστο ειδικό προσόν του Κανονισμού 8(1)B(α). Περιλήφθηκε, εντούτοις, στον κατάλογο δέκα υποψηφίων που το Συμβούλιο έκρινε ότι “δεν κατέχουν τα απαιτούμενα από τον Κανονισμό 8(1)(B)(α) προσόντα, πληρούν όμως το Σχέδιο Υπηρεσίας του Μηχανικού (Θέση Προαγωγής), που ισχύει και εφαρμόζεται για το προσωπικό που προσλήφθηκε στην υπηρεσία της Αρχής πριν από τις 13.5.72 και με βάση τον Κανονισμό 56(7)(β) των περί Προσωπικού της Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου Γενικών Κανονισμών, δύνανται να εξελιχθούν (προαχθούν) κατά βαθμό και να επιλεγούν προς σύσταση για πλήρωση των εννέα κενών θέσεων Υποτομεάρχη Τεχνικού Προσωπικού.” 20

Ακολουθώς, το Συμβούλιο μελέτησε τις βαθμολογίες, παρατηρήσεις και συστάσεις των Προϊσταμένων στα Φύλλα Ποιότητας των υποψηφίων που είχαν περιληφθεί στους πιο πάνω δυο καταλόγους, όπως και το περιεχόμενο των Προσωπικών τους Φακέλων. Προχώρησε, στη συνέχεια, στην αξιολόγηση και σύγκριση των 27 αυτών υποψηφίων με βάση τα πιο πάνω στοιχεία και τα κριτήρια που καθιέρωσε ο Κανονισμός 10(7) και επέλεξε τα Ενδιαφερόμενα Μέρη τα οποία συμβούλευσε την Αρχή να προάξει στις επίδικες θέσεις. Το Συμβούλιο κατήρτισε επίσης κατάλογο επιλαχόντων υποψηφίων στον οποίο δεν συμπεριέλαβε τον Αιτητή. 25

Στις 21/11/1991 ο Γενικός Διευθυντής υπέβαλε στην Αρχή τη δική του Εισήγηση, σύμφωνα πάντοτε με τον Κανονισμό 10(5). Περιέχεται σ’ αυτήν η διαπίστωση ότι η Συμβουλή του Συμβουλίου 40

ήταν σωστή και δικαιολογημένη καθώς και η δική του Εισήγηση για την προαγωγή των 9 Ενδιαφερομένων Μερών οι οποίοι, κατά τη δική του άποψη, “είναι πολύ καλοί υπάλληλοι και διαθέτουν τα προσόντα και τις δυνατότητες για επιτυχή εκπλήρωση των καθη-
5 κόντων της νέας θέσεως”.

Η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε στη συνεδρία της Αρχής με ημερομηνία 3/12/1991 και όχι με ημερομηνία 12/12/1991 όπως αναφέρεται στην Αίτηση, προφανώς λόγω λάθους. Πιθανόν ο Αι-
10 τητής να μην έλαβε γνώση της επίδικης απόφασης πριν τις 12/12/1991. Εν πάση περιπτώσει, στην απουσία ισχυρισμού από την Αρχή ότι η προσφυγή είναι εκπρόθεσμη η οποιασδήποτε ένδει-
ξης ως προς τον χρόνο που ο Αιτητής έλαβε γνώση της επίδικης απόφασης, κρίνω ότι η προσφυγή δεν είναι εκπρόθεσμη, παρόλο
15 που καταχωρήθηκε στις 20/2/1992, δηλαδή 79 μέρες μετά τις 3/12/1991.

Στην εν λόγω συνεδρία της η Αρχή μελέτησε τα στοιχεία όλων των υποψηφίων, τη Συμβουλή του Συμβουλίου και την Εισήγηση του Γενικού Διευθυντή και προέβηκε στις δικές της διαπιστώσεις αναφορικά με τον καθένα από τους υποψηφίους. Αφού αξιολόγη-
20 σε και σύγκρινε τους υποψηφίους, κατέληξε ως εξής:

“Οι υποψήφιοι Άλκης Χριστοφή (3887), Άριστος Ριγής (2164), Γεώργιος Μιχαηλίδης (1470), Ιωάννης Κουλιάρης (1238), Λοΰζος Κυπριανού (1239), Μάριος Καρλεττίδης (1237), Μιχάλης Αχιλλέως (173), Χριστόφορος Γιαννακού (473) και Χρήστος Φοινιάτης (2667) υπερέχουν των υπόλοιπων υποψηφίων σε ακαδημαϊκά προσόντα, σε τεχνική κατάρτιση, γνώσεις, απόδοση, επίδοση και πείρα. Οι υποψήφιοι αυτοί διαθέτουν τα τυπικά προσόντα
25 και τις ικανότητες για πλήρη ανταπόκριση στις απαιτήσεις της νέας θέσεως, ιδιαίτερα όσον αφορά την παρακολούθηση και εφαρμογή των εξελίξεων στην τεχνολογία. Πέραν τούτων διαθέτουν πολύ καλές διοικητικές και οργανωτικές ικανότητες.

Το Συμβούλιο περαιτέρω παρατήρησε ότι και άλλοι υποψήφιοι παρουσιάζονται ως πολύ καλοί υπάλληλοι με ψηλά ακαδημαϊκά προσόντα αλλά οι πιο πάνω υποψήφιοι είναι από κάθε άποψη καταλληλότεροι για πλήρωση των κενών θέσεων, γι’ αυτό και αποφάσισε την προαγωγή τους στο βαθμό του Υποτομέαρχη (Τεχνικού Προσωπικού). Επιπρόσθετα είναι αρχαιότεροι στο βαθμό του Προϊστάμενου Υπηρεσίας ‘Α’.”
35
40

Η προσφυγή βασίζεται στα ακόλουθα δυο νομικά σημεία:

“1. Η Α.ΤΗ.Κ. επλανήθη αναφορικά με το νόμο και/ή τα πράγματα.”

Σε σχέση με το νομικό αυτό σημείο, στο παρόν στάδιο, σημειώνω μόνο ότι η προβληθείσα πλάνη ως προς το νόμο εντοπίζεται από τον ευπαιδευτο δικηγόρο του Αιτητή στον ισχυρισμό ότι τόσο το Συμβούλιο, κατά την ετοιμασία της Συμβουλής του, όσο και η Αρχή, κατά τη λήψη της επίδικης απόφασής της, δεν έλαβαν υπόψη, ως όφειλαν, την πρόνοια του Κανονισμού 54(2) το κείμενο της οποίας έχω ήδη παραθέσει πιο πάνω.

“2. Η Α.ΤΗ.Κ. εβάσισε την προσβαλλόμενη απόφαση σε Κανονισμούς που είναι άκυροι.”

Θα ασχοληθώ, στο παρόν στάδιο, με το δεύτερο νομικό σημείο στο οποίο βασίζεται η προσφυγή. Στα πλαίσια του σημείου αυτού, ο ευπαιδευτος δικηγόρος του Αιτητή ισχυρίστηκε ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54, στο σύνολό της, είναι παράλογη, αυθαίρετη και αντίθετη με κάθε έννοια χρηστής διοίκησης και ότι η πρόνοια της παραγράφου (2) του εν λόγω Κανονισμού πρέπει να κηρυχθεί άκυρη ως αντισυνταγματική, εφόσον, με τα ποσοστά που καθορίζει, οι μη πτυχιούχοι υπάλληλοι τυγχάνουν δυσμενούς διάκρισης κατά παράβαση της αρχής της ισότητας που διασφαλίζεται στο άρθρο 28 του Συντάγματος. Στους 100 υποτομεάρχες, λέγει ο Αιτητής, οι 80 θα πρέπει να είναι πτυχιούχοι, ανεξάρτητα αν είναι κατάλληλοι για προαγωγή ή όχι, και θα πρέπει να προαχθούν κατά προτίμηση μη πτυχιούχων υποψηφίων που όμως είναι κατάλληλοι για προαγωγή. Ο Αιτητής εισηγείται επίσης ότι ο Κανονισμός 54, στην έκταση που καθιερώνει ποσοστά, πρέπει να κηρυχθεί άκυρος για τον πρόσθετο λόγο ότι είναι αντίθετος με τη βασική αρχή του Διοικητικού Δικαίου ότι για την κάθε θέση πρέπει να επιλέγεται ο καλύτερος των υποψηφίων.

Διαφωνώ με την εισήγηση ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54 στο σύνολό της, είναι παράλογη ή αυθαίρετη, ή αντίθετη προς τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Η πρόνοια του Κανονισμού 54 ευνοεί τον Αιτητή και τους υποψηφίους που δεν πληρούν τον Κανονισμό 8(1)Β(α) (ανωτέρω). Όπως και να έχουν, όμως, τα πράγματα, η επίδικη πρόνοια δεν μπορεί να κηρυχθεί άκυρη ακόμα και στην περίπτωση που θα μπορούσε εύλογα να χαρακτηριστεί ως παράλογη ή αντίθετη προς τους κανόνες της χρηστής διοίκησης. Μπορεί να κηρυχθεί άκυρη μόνο αν κριθεί *ultra vires* του Νόμου δυνάμει του οποίου θεσπίστηκε (τέτοιος ισχυρισμός δεν έχει προβληθεί), ή αν κριθεί ότι έρχεται σε αντίθεση με οποιαδήποτε πρόνοια του Συντάγματος. Απορρίπτω επίσης ως αβάσιμο τον ισχυρισμό

ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54(2) παραβιάζει την αρχή της ισό-
 τητας όπως αυτή προσδιορίζεται στο άρθρο 28 του Συντάγματος.
 Τα ποσοστά μεταξύ πτυχιούχων και μη πτυχιούχων υποψηφίων,
 τα οποία καθιερώνει, έχουν ως υπόβαθρο την εύλογη διάκριση με-
 5 ταξύ των δυο τάξεων υπαλλήλων, η οποία καθιερώνεται με το αντι-
 κειμενικό και καθολικό κριτήριο των προσόντων που οι υπάλληλοι
 κατέχουν. Ο επίδικος αυτός ισχυρισμός απορρίπτεται και για τον
 πρόσθετο λόγο ότι η μη επιλογή του Αιτητή δεν οφείλεται στην τή-
 ρηση των ποσοστών που καθιερώνει ο Κανονισμός 54(2), ούτε
 10 προβλήθηκε ποτέ τέτοιος ισχυρισμός και, συνεπώς, δεν είναι ανα-
 γκαίο, για τους σκοπούς της παρούσας προσφυγής, να αποφανθεί
 το Δικαστήριο ως προς την συνταγματικότητα του εν λόγω Κανο-
 νισμού. Είναι βαθειά θεμελιωμένο στη νομολογία μας ότι η συ-
 νταγματικότητα νόμου ή κανονισμού αποφασίζεται μόνο όταν
 15 τούτο καθίσταται απαραίτητο για την επίλυση της διαφοράς που
 αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής. Βλέπε *The Board for
 Registration of Architects & Civil Engineers v Kyriakides* (1966)
 3 C.L.R. 640. Θα πρέπει εξ' άλλου, να επισημανθεί ότι στην πα-
 ρούσα υπόθεση ο Αιτητής, αφ' ενός, παραπονεύεται, με το πρώτο νο-
 20 μικό σημείο στο οποίο βασίζει την προσφυγή του, ότι η Αρχή δεν
 έλαβε υπόψη, ως όφειλε, την πρόνοια του Κανονισμού 54(2) και,
 αφ' ετέρου, ισχυρίζεται, με το δεύτερο νομικό σημείο στο οποίο βα-
 σίζει την προσφυγή του, ότι η πρόνοια του Κανονισμού 54(2) είναι
 25 αντισυνταγματική. Όπως λέχθηκε στην υπόθεση *Σαββίδης ν Δημο-
 κρατίας* (1993) 3 Α.Α.Δ. 249, ο Αιτητής δεν μπορεί ταυτόχρονα να
 επιδοκιμάζει και να αποδοκιμάζει (approbate and reprobate).

Θα προχωρήσω τώρα στην εξέταση του πρώτου νομικού σημεί-
 ου στο οποίο βασίζεται η προσφυγή. Όπως έχω ήδη αναφέρει, η νο-
 30 μική πλάνη που επικαλείται ο Αιτητής έχει ως αφετηρία τον ισχυ-
 ρισμό του ότι δεν λήφθηκε υπόψη η πρόνοια του Κανονισμού 54(2).
 Διαζευκτικά, ο Αιτητής λέγει ότι η πιο πάνω πρόνοια, αν λήφθηκε
 υπόψη, έχει προφανώς παρερμηνευτεί και εφαρμοστεί κατά τρόπο
 που είναι αντίθετος με την απόφαση στην υπόθεση *Tyllirides ν*
 35 *CY.T.A.* (1987) 3 C.L.R. 2071.

Το πρώτο σκέλος της εισήγησης του Αιτητή, ότι, δηλαδή, δε λή-
 φθηκε καθόλου υπόψη η πρόνοια του Κανονισμού 54(2), εδράζεται
 αποκλειστικά στο γεγονός ότι στο πρακτικό της συνεδρίας του
 40 Συμβουλίου, ημερομηνίας 13 και 14 Νοεμβρίου 1991, γίνεται ρητή
 αναφορά ότι λήφθηκαν υπόψη διάφοροι Κανονισμοί, περιλαμβανο-
 μένου του Κανονισμού 54(1), όχι όμως του Κανονισμού 54(2).
 Το επί του προκειμένου επιχείρημα του Αιτητή παραγνωρίζει το γε-
 γονός ότι σε άλλο απόσπασμα του ίδιου πρακτικού γίνεται αναφο-

ρά στον Κανονισμό 54 που περιλαμβάνει, βέβαια, τόσο την παράγραφο (1) όσο και την παράγραφο (2). Από το κείμενο ολόκληρου του πρακτικού, ιδιαίτερα από το γεγονός ότι όλοι οι υποψήφιοι και των δυο καταλόγων, πτυχιούχων και μη, περιλαμβανομένου του Αιτητή, αξιολογήθηκαν και συγκρίθηκαν από το Συμβούλιο, εύλογα, αν όχι αναπόφευκτα, μπορεί να εξαχθεί το συμπέρασμα ότι ο Αιτητής κρίθηκε από το Συμβούλιο ότι “έχει ουσιαστικά προσόντα εγγυώμενα ευδόκιμον άσκησην καθηκόντων Ανώτερου Προσωπικού”, όπως προνοείται στον Κανονισμό 54(2). Σε αντίθετη περίπτωση, το Συμβούλιο δε θα προχωρούσε στην αξιολόγηση και σύγκριση του Αιτητή με τους άλλους υποψηφίους. Επιπρόσθετα, από τα ενώπιόν μου στοιχεία προκύπτει ότι τόσο ο Γενικός Διευθυντής όσο και η Αρχή υιοθέτησαν τη Συμβουλή του Συμβουλίου.

Θα πρέπει, επιπρόσθετα, να σημειωθεί ότι στο εν λόγω πρακτικό του Συμβουλίου αναφέρεται ρητά ότι ο Αιτητής πληροί τον Κανονισμό 56(7)(β) και μπορεί, ως εκ τούτου, να εξελιχθεί (προαχθεί) κατά βαθμό και να επιλεγεί προς σύσταση για πλήρωση των εννέα κενών θέσεων Υποτομέαρχη Τεχνικού Προσωπικού. Ενόψει αυτού, δε βλέπω με ποιο τρόπο έχει επηρεαστεί δυσμενώς η θέση του Αιτητή, ακόμα και στην περίπτωση που το μόνο συμπέρασμα που μπορεί να εξαχθεί από το επίδικο πρακτικό είναι ότι δε λήθηκε υπόψη η πρόνοια του Κανονισμού 54(2), εφόσον δεν υπάρχει ισχυρισμός ότι η μη επιλογή του Αιτητή οφείλεται στην ύπαρξη των ποσοστών που επιβάλλει ο εν λόγω Κανονισμός.

Το δεύτερο σκέλος της εισήγησης του Αιτητή επικεντρώνεται στο επιχείρημα ότι, κατά την αξιολόγηση και σύγκριση των υποψηφίων, η Αρχή υπέπεσε στη νομική πλάνη να συνεκτιμήσει υπέρ των Ενδιαφερομένων Μερών τα υπέρτερα ακαδημαϊκά τους προσόντα έναντι εκείνων του Αιτητή και να δώσει μάλιστα υπέρμετρη βαρύτητα σ'αυτά, ενώ έπρεπε να τα είχε αγνοήσει παντελώς σύμφωνα με την απόφαση στην υπόθεση *Tyllirides* (ανωτέρω).

Από το απόσπασμα του πρακτικού της κρίσιμης συνεδρίας της Αρχής που έχω παραθέσει πιο πάνω, είναι φανερό ότι τα προσόντα όλων ανεξαιρέτα των υποψηφίων συνεκτιμήθηκαν μαζί με τα άλλα στοιχεία που συνθέτουν την ουσιαστική καταλληλότητα του καθενός από αυτούς. Όμως, από πουθενά δεν προκύπτει ότι δόθηκε σ'αυτά υπέρμετρη βαρύτητα και ο επί του προκειμένου ισχυρισμός του Αιτητή παραμένει ατεκμηρίωτος. Το ερώτημα που πρέπει, εντούτοις, να απαντηθεί είναι κατά πόσο, κατά την επιμέτρηση της ουσιαστικής καταλληλότητας όλων ανεξαιρέτα των υποψηφίων, η Αρχή πρέπει να λαμβάνει υπόψη της και να συνεκτιμά και τα προ-

5 σόντα ενός εκάστου υποψηφίου ή όχι. Θα πρέπει επί του προκειμένου να λεχθεί ότι, κατά τη γνώμη μου, τα προσόντα κάθε υποψηφίου που είναι σχετικά με τα καθήκοντα της θέσης που διεκδικεί, συνιστούν ένα από τα στοιχεία που συνθέτουν την ουσιαστική καταλληλότητά του να εκτελέσει με επιτυχία τα καθήκοντα της εν λόγω θέσης. Ο Αιτητής δεν ισχυρίζεται ότι τα προσόντα των υποψηφίων πρέπει να αποκλειστούν επειδή συνιστούν στοιχείο άσχετο προς την ουσιαστική καταλληλότητά του. Λέγει μόνο ότι πρέπει να αποκλειστούν γιατί “από τη στιγμή που λαμβάνονται υπόψη τα ακαδημαϊκά προσόντα ο Κανονισμός 54(2) καθίσταται άνευ περιεχομένου και ουσιαστικά διαγράφεται”.

15 Οι κρίσεις για προαγωγή διενεργούνται σύμφωνα με την πρόνοια του Κανονισμού 10(7) την οποία η Αρχή έχει υποχρέωση να εφαρμόσει στην ολότητά της και η οποία έχει ως εξής:

20 “10(7) Οι κρίσεις για προαγωγή διενεργούνται με βάση την υπηρεσιακή επίδοση και απόδοση των υποψηφίων και την εν γένει ουσιαστική καταλληλότητά τους, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του προσωπικού τους φακέλου, τα φύλλα ποιότητας και τα φύλλα προαγωγής τους.

25 Η Αρχή διατηρεί το δικαίωμα κατά τις κρίσεις για προαγωγή να αποφασίζει κάθε φορά να καλεί ή να μην καλεί σε συνέντευξη τους υποψηφίους για προαγωγή σε συγκεκριμένη θέση ή θέσεις:

30 “Νοείται ότι, στην περίπτωση που η Αρχή αποφασίζει να καλέσει τους υποψηφίους για προαγωγή σε συνέντευξη, η κρίση θα διενεργείται σε συνδυασμό και με την προσωπική εντύπωση που αποκόμισαν για τους υποψηφίους τα μέλη της Αρχής.”

35 Από τη στιγμή που έχω εκφράσει την άποψη ότι τα σχετικά με τα καθήκοντα της θέσης προσόντα, ακαδημαϊκά και μη, του κάθε υποψηφίου που δικαιούται κρίσεις, συνιστούν ένα από τα στοιχεία που συνθέτουν την ουσιαστική καταλληλότητα του εν λόγω υποψηφίου, την οποία η Αρχή έχει καθήκον να επιμετρήσει, νομίζω ότι ορθά λήφθησαν υπόψη και συνεκτιμήθησαν μαζί με όλους τους άλλους σχετικούς παράγοντες. Δε νομίζω ότι σκοπός του Κανονισμού 54(2) ήταν να προσδιορίσει με οποιοδήποτε τρόπο το περιεχόμενο της πρόνοιας του Κανονισμού 10(7). Αποκλειστικός σκοπός του Κανονισμού 54(2) ήταν να επιτρέψει την ανέλιξη, σε περιορισμένο όμως αριθμό, στους βαθμούς της Αρχής, μέχρι και εκείνο του Τομέαρχη, υπαλλήλων οι οποίοι, όπως ο παρών Αιτητής, δεν έχουν τα ελάχιστα ακαδημαϊκά προσόντα που απαιτούνται για τους εν λόγω βαθμούς,

με βάση τα κριτήρια του Κανονισμού 10(7) στο σύνολό τους. Πρέπει επίσης να πω ότι στα κριτήρια αυτά δεν περιλαμβάνεται η αρχαιότητα την οποία επικαλείται ο Αιτητής, η οποία, από μόνη της δεν συνιστά στοιχείο ενδεικτικό της “εν γένει ουσιαστικής καταλληλότητας” των υποψηφίων, μέσα στην έννοια του Κανονισμού 10(7). 5

Στην υπόθεση *Tyllirides* (ανωτέρω), το Δικαστήριο, ορθά παρατήρησε στη σ. 2077 ότι: “It does not emanate from the Regulations that promotions amongst the qualified and nonqualified personnel should be made separately with no comparison between them. The paramount consideration of an appointing organ should be the selection of the best candidates. The fact that non-qualified personnel is also exceptionally eligible for promotion and the fact that separate lists are kept for them does not mean that they should not be compared for purposes of promotion with the other qualified candidates”. Είναι, εντούτοις, γεγονός ότι, ακολούθως, το Δικαστήριο προχώρησε να προσθέσει στη σ.2078 και τα ακόλουθα: “Comparison between them should be made bearing in mind the provisions of Regulation 10(9) but the factor of qualifications should not be taken into consideration and the best candidate should be selected.” 10
15
20

Στην υπόθεση *Tyllirides* (πιο πάνω) δε φαίνεται να υπήρξε ποτέ επίδικο θέμα ή αντικείμενο επιχειρηματολογίας το κατά πόσο η Αρχή δικαιούται ή όχι να συνεκτιμήσει τα προσόντα των υποψηφίων, μαζί με άλλους σχετικούς παράγοντες που συνθέτουν την εν γένει ουσιαστική καταλληλότητά τους για τους σκοπούς εφαρμογής του Κανονισμού 10(7). Η δε γνώμη που το Δικαστήριο εξέφρασε στο δεύτερο μέρος του πιο πάνω αποσπάσματος της απόφασής του, ότι δηλαδή πρέπει να επιλέγεται ο καλύτερος των υποψηφίων χωρίς, όμως, να λαμβάνονται υπόψη τα προσόντα του, δεν αποτελεί μέρος του αναγκαίου σκεπτικού της απόφασης. Όπως και να έχουν, όμως, τα πράγματα, η απόφαση στην υπόθεση *Tyllirides* (ανωτέρω) είναι πρωτόδικη απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου με μονομελή σύνθεση και στο βαθμό που μπορεί να υποστηριχθεί ότι αποτελεί ερμηνεία του κανονισμού 10(7), εν όψει της πρόνοιας του Κανονισμού 54(2), δεν προτίθεται να την ακολουθήσω. Εξ άλλου, η υπόθεση *Tyllirides* (ανωτέρω) έχει έμμεσα, αλλά σαφώς, επικριθεί και περιοριστεί η εφαρμογή της στα δικά της ιδιαίτερα περιστατικά σε αριθμό μεταγενέστερων πρωτόδικων αποφάσεων στις υποθέσεις *Ανδρέας Σαρίκας και Άλλος ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1993) 4 Α.Α.Δ. 1128, *Ανδρέας Κυπριανού και Άλλος ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1993) 4 Α.Α.Δ. 578 και *Ανδρέας Α. Κωστή και Άλλοι ν. Αρχής Τηλεπικοινωνιών Κύπρου* (1994) 4 Α.Α.Δ. 146). 25
30
35
40

5 Παραμένει να εξεταστεί ο διαζευκτικός νομικός ισχυρισμός του Αιτητή ότι η προσβαλλόμενη απόφαση λήφθηκε από την Αρχή υπό το κράτος πλάνης περί τα πράγματα. Η επί του προκειμένου θέση του Αιτητή είναι ότι, σε σύγκριση με τους προαχθέντες, υπερέχει σε 10 πείρα και αρχαιότητα, μερικοί δε από αυτούς δεν έχουν έναντι του υπεροχή σε απόδοση και επίδοση. Κατά συνέπεια, λέγει ο Αιτητής, εφόσον η Αρχή, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της συνεδρίας της, ημερομηνίας 3/12/1991, έκρινε ότι τα Ενδιαφερόμενα Μέρη 15 υπερέχουν των άλλων υποψηφίων όχι μόνο σε ακαδημαϊκά προσόντα, σε τεχνική κατάρτιση και σε γνώσεις, αλλά επίσης σε “απόδοση, επίδοση και πείρα”, είναι πρόδηλο ότι η Αρχή ενήργησε 20 κάτω από το βάρος πλάνης περί τα ουσιώδη γεγονότα.

15 Ο Αιτητής βασιζει τον ισχυρισμό του ότι υπερέχει των προαχθέντων σε πείρα αποκλειστικά στην υπεροχή του σε αρχαιότητα κατά τέσσερα περίπου χρόνια στον προηγούμενο βαθμό. Κατά πόσο ένας υπάλληλος έχει αποκτήσει ή όχι ευρεία πείρα σε κάποιο τομέα δεν εξαρτάται τόσο από τη διάρκεια της υπηρεσίας του όσο από το είδος της εργασίας με την οποία ασχολείτο και το εύρος και το φάσμα 20 των συγκεκριμένων καθηκόντων που ασκούσε σε σύγκριση με τα καθήκοντα της ανώτερης θέσης που διεκδικεί. Όπως και να έχουν τα πράγματα, η Αρχή είχε ενώπιόν της τα καθήκοντα που εκτελούσε ο κάθε υποψήφιος και την επίδοσή του σε αυτά και θα πρέπει να θεωρήσουμε ότι τα έλαβε δεόντως υπόψη. Είναι σχετικό επί του 25 προκειμένου να λεχθεί ότι τα Ενδιαφερόμενα Μέρη υπερέχουν του Αιτητή στις βαθμολογίες και κρίσεις των Προϊσταμένων τους. Από το περιεχόμενο των φακέλων δεν προκύπτει οτιδήποτε που να δικαιολογεί την ακύρωση από το Δικαστήριο της προσβαλλόμενης πράξης για το λόγο ότι αυτή είναι προϊόν πλάνης της Αρχής ως 30 προς τα ουσιώδη γεγονότα. Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι ο Αιτητής δεν ισχυρίζεται ότι έχει έκδηλη υπεροχή έναντι οποιουδήποτε Ενδιαφερόμενου Μέρους.

35 Με βάση όλα τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιόν μου, έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η επίδικη απόφαση ήταν εύλογα επιτρεπτή στην Αρχή και κανένας λόγος ακύρωσης δεν στοιχειοθετήθηκε. Κατά συνέπεια, η προσφυγή απορρίπτεται και η επίδικη απόφαση επικυρώνεται.

40 Δεν εκδίδω διαταγή αναφορικά με τα έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.